

จงสดับเสียงจากฟ้า จงฟังเสียงจากดิน
โลกเต็มไปด้วยความชั่วร้ายที่เกิดจากมนุษย์
จงสดับเสียงจากทะเล จงฟังเสียงจากภูเขา
สิ่งชั่วร้ายในรูปร่างมนุษย์นั่งครองบัลลังก์อยู่ทางทิศตะวันตกของโลก
สร้างเมืองที่เจริญรุ่งเรือง
แต่ดวงตาของชาวเมืองนั้นไร้แวว พวกเขาเช่นหมากันเอง ทั้งคนบาป
และคนไร้บาปล้วนต้องตายไปโดยปราศจากการพิพากษาใดๆ ความตาย
เต็มเต็มไปทั่วเมือง
เมื่อเวลามาถึง ที่เมืองนั้นกองทัพของคนเป็นและคนตายได้แบ่งโลก
ออกเป็นสองและต่อสู้กัน

จาก 'คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์แห่งที่ราบสูง' ส่วนที่สิบหก

บทนำ

ลมยามค่ำเพิ่มความรุนแรงขึ้น รวากับจะพัดเข้าไปถึงได้แม้แต่ภายในใจของชายคนนั้น

เจ้าของห้องนำแก้วและกาที่มีชาใส่อยู่มา จากนั้นก็เทชาลงในแก้วสองใบ ใบหนึ่งยื่นมาวางไว้บนโต๊ะ กลิ่นหอมของมันแผ่กระจายไปทั่ว

ชายคนนั้นประจันหน้ากับชายหนุ่มผมดำอีกครั้ง

เมื่อเพ่งมองใบหน้าของอีกฝ่ายอย่างนี้ก็ทำให้คิดขึ้นมาได้ว่าตัวตนของร่างนั้นช่างเลื่อนรางเหลือเกิน นี่เขาเป็นคนที่มียุบบนโลกนี้จริงๆ อย่างนั้นหรือ ไม่ว่าจะนักแสดงที่ชายรูปร่างหน้าตาหรือราชาราชินีที่เคยมีบันทึกโจษจันถึงความงามก็ยังไม่อาจเทียบกับเขาได้ ผมสีดำงามกับผิวที่ราวกับจะสามารถมองทะลุผ่านไปได้นั่นมีพลังในการสะกดสายตาของผู้คน

สิ่งที่ล้นคลอนจิตใจผู้คนมิใช่เพียงแค่รูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น ยังมีความมืดที่อยู่ในดวงตาสีดำสนิท ในนั้นมีความเศร้าและความสิ้นหวังอยู่

"ในที่สุดคุณก็สามารถเอาชนะ 'เจ้าชายปีศาจ' คนที่สามไปได้สินะครับ"

อีกฝ่ายหลุบตาลงอย่างเศร้าๆ ตอบรอยยิ้มของชายคนนั้น

"เพราะอีกฝ่ายเผยช่องว่างเล็กน้อยออกมาเท่านั้น เวอร์คิโฮ้ไม่ได้"

ประมาทเลย เพราะเขาไม่ใช่ชายที่จะถูกคู่ต่อสู้ ในความหมายหนึ่งซ้ำเพียง ฉวยโอกาสแห่งชัยชนะมาได้โดยบังเอิญ"

ชายหนุ่มผมดำเผยใบหน้าที่ราวกับจะดีเตียนตนเองออกมาให้เห็น

"แต่หากเป็นการต่อสู้ซึ่งหน้า เขาก็คงไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่สามารถเอาชนะได้ ไข่ม้อยครับ เจ้าชายปีศาจคนที่สามที่มีชื่อว่าเวอร์ดิโอ้นั้น"

ดวงตาสีดำถูกปิดซ่อนไว้ด้วยเปลือกตา เขากำลังคิดอะไรอยู่อย่างนั้น หรือ รู้สึกราวกับหัวใจที่เจ็บปวดของเขาส่งผ่านมาถึง

"เจ้าชายปีศาจที่ยังเหลืออยู่อีกสองคน พวกเขาแข็งแกร่งไข่ม้อยครับ"

เขาลืมตาขึ้น

"เพราะอีกห้าคนแข็งแกร่งกว่าข้ามาก ข้าจึงคิดว่าไม่มีความหมายอะไร ที่จะเปรียบเทียบ"

"แต่ในห้าคนนั้นก็น่าจะมีจุดเด่นและจุดด้อย?"

"นอกจากตัวข้า ห้าคนนั้นล้วนแล้วแต่มีความมั่นใจว่าตัวเองเป็นผู้แข็งแกร่งที่สุด แต่ความสามารถของแต่ละคนต่างกัน นิสัยใจคอก็แตกต่างกัน จุดแข็งของคนหนึ่งสามารถเอาชนะคนอื่นได้ ในทางกลับกันก็มีจุดด้อยอยู่เช่นกัน หากต่างฝ่ายต้องมาสู้กันจริงๆ แล้วจะเป็นยังไงไม่สามารถชี้ชัดลงไปได้"

"เพราะคุณที่บอกว่าตัวเองอ่อนแอที่สุดก็ยังสามารถเอาชนะมาได้ถึง สามคนสินะครับ"

ชายหนุ่มผมดำยิ้มเฟื่อนๆ ออกมา

"นั่นเป็นไปตามที่เวอร์ดิโอ้ได้พูดเอาไว้"

"เรื่องที่ว่ายังหลงเหลือจิตใจของมนุษย์อยู่ในตัวคุณนะหรือครับ"

ชายหนุ่มพยักหน้า

"เพราะจิตใจของมนุษย์นั้นอ่อนแอ ทำให้ตระหนักรู้ถึงความอ่อนแอ ของตัวเอง ไม่พึ่งพาลังของตัวเอง และสามารถใช้ชีวิตที่โง่ได้โดยไม่รู้สึกลังเล คงเพราะต่อสู้มาโดยไม่เลือกวิธีการจริงๆ กระมัง"

"นั่นเป็นสิ่งที่เรียกว่าปัญญาไม่ใช่หรือ สิ่งนั้นน่าจะเป็นอาวุธที่มีอำนาจ"

10 เจ้าชายแห่งหายนะ 4

มากที่สุดของคุณในการเผชิญหน้ากับห้าคนนั้น"

"คนพวกนั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ที่จะสามารถเอาชนะได้ด้วยปัญญา โดยเฉพาะชายซึ่งกลายเป็นศัตรูคนที่สี่ เขาไม่มีช่องโหว่เลยแม้แต่หย่อม เขาไม่ผยองในพลังของตัวเอง ไม่ประมาท และไม่ดูถูกพลังของคู่ต่อสู้"

"ศัตรูคนที่สี่? จากที่เหลืออยู่อีกสองคนเป็นคนไหนครับ"

ชายคนนั้นมองไปยังสมุดจด เอานิ้วแตะไปบนตัวอักษรที่เขียนค้างเอาไว้ รอคำพูดของเจ้าของห้อง

"เวอร์เลจ"

ตอนที่ชายหนุ่มเอ่ยชื่อนั้นออกมา หน้าต่างกันลมก็เกิดเสียงดังรุนแรงจากลมพัด

ได้ยินเสียงที่ราวกับเสียใจ รู้สึกเหมือนมีเมล็ดแห่งความเศร้าเล็กๆ ล่องลอยอยู่ทั่วไปในบรรยากาศของห้อง

"สำหรับคุณแล้ว เขาเป็นคนที่เหมือนพี่ชายสินะครับ"

"คนนั้นหรือ จริงอยู่ที่เวอร์เลจใกล้ชิดกับข้าเหมือนเป็นพี่ชาย แต่เขาไม่ใช่ 'มนุษย์' หรือกะ เขาเป็นเจ้าชายปีศาจอย่างแน่นอน"

"เวอร์เลจมีพลังแบบไหนครับ"

"พลังของเวอร์เลจเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อจิตใจของมนุษย์"

"คนที่ทำให้แอนนา มาเรียตกอยู่ในสภาพหลับใหลก็คือเขาใช่ไหมครับ เขาสามารถควบคุมจิตใจของมนุษย์ได้หรือ"

"นั่นเป็นเพียงพลังส่วนหนึ่งของเขาเท่านั้น" รอยยิ้มที่หายไปจากใบหน้าของชายหนุ่มผมน้ำตาลไม่มีแวววาวว่าจะกลับคืนมา "จำเรื่องความชั่วที่พวกเราเคยคุยกันได้หรือเปล่า"

"เรื่องความเลวบริสุทธิ์กับความชั่วร้ายที่สมบูรณ์แบบสินะครับ เป็นความจริงที่ความชั่วของมนุษย์ที่สุดแล้วก็เป็นแค่สิ่งในระดับรองลงมาซึ่งมาจากค้นหาเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่มีเป้าหมายชัดเจนเพื่อทำให้เกิดความชั่วร้ายขึ้นมา... เจ้าชายปีศาจต่างหากที่เป็นความเลวบริสุทธิ์ เนื้อหาเป็นอย่างไรครับ"

ชายคนนั้นพูดพร้อมกับสังเกตสีหน้าของเจ้าของห้องไปด้วย

"ไวซาลรับผิดชอบเกี่ยวกับ 'ความเจ็บป่วย' สำหรับมนุษย์แล้ว ความเจ็บป่วยก็คงจะเป็นความชั่วร้าย ซาลิฟเหมือน 'ตักฮาราคะ' ที่กลายรูปร่างเป็นมนุษย์ สำหรับมนุษย์ก็สามารถบอกได้ว่าสิ่งที่ผิดศีลธรรมเป็นความชั่วร้าย เวอร์คิโอเป็นสัญลักษณ์แห่ง 'การทำลาย' เช่นฆ่าคน ทำลายเมืองและการใช้ชีวิตของผู้คนจากรากเหง้า นั่นก็คงจะเป็นความชั่วร้ายเช่นกัน แต่ยังมีอีกวิธีคิดหนึ่งที่ต่างไปจากนี้ เป็นวิธีคิดของข้า เวอร์เลจได้คิดถึงสิ่งอื่น"

"จะบอกว่าเจ้าชายปีศาจไม่ใช่ตัวตนของความชั่วร้ายหรือครับ"

"ในความหมายหนึ่ง"

"เวอร์เลจคิดยังไงครับ"

"เจ้าคิดว่ามนุษย์เป็นยังไง"

เขาตอบคำถามด้วยการถามคำถามกลับมา

"...เป็นคำถามเชิงปรัชญาน่าดูนะครับ"

อีกฝ่ายกำลังคาดหวังคำตอบแบบไหนอยู่อย่างนั้นหรือ ชายคนนั้นไม่อาจจินตนาการได้เลย แต่เขาก็คิดว่าถึงจะตอบได้ไม่ตรงเป้าหมาย ชายหนุ่มก็คงไม่เดือดดาลอะไร เพราะก่อนหน้านี้ในระหว่างที่เล่าเรื่องเกี่ยวกับเจ้าชายปีศาจทั้งสาม ชายหนุ่มแทบไม่เคยแสดงความเกรี้ยวกราดและเอือมเอ็นสมอพิงเรื่องของเขาและพูดคุยนสนทนาด้วย

แม้จะรู้ว่าชายหนุ่มพูดคำไม่ใช่คนเจ้าอารมณ์ แต่เรื่องที่ไม่สามารถพูดตอบออกไปโดยไม่ยังคิดได้นั้นก็เป็นเรื่องจริง เบื้องหลังความเจ็บสับสนได้ถึงความรู้สึกว่าจะไม่ยอมยกโทษให้กับคำตอบที่ไร้สาระ

"มนุษย์เป็นผู้สร้างอารยธรรม เป็นสิ่งมีชีวิตที่อยู่เหนือสิ่งมีชีวิตทั้งปวง แต่หากลอกหนังออกสักแผ่น มนุษย์เองก็ไม่ต่างอะไรกับเดรัจฉานที่วิ่งอยู่ตามท้องทุ่งหรือในป่า ในแก่นแท้ที่เป็นเช่นนั้นสิ่งใดที่วิเศษกว่าสิ่งมีชีวิตอื่นอย่างนั้นหรือ"

"จะบอกว่ามนุษย์คือเดรัจฉานอย่างนั้นหรือครับ"

"อย่างน้อยเวอร์เลจก็คิดอย่างนั้น"

ทั้งคู่จ้องตากัน

12 เจ้าชายแห่งหายนะ 4

"มนุษย์เป็นเพียงเครื่องจักรที่วิ่งอยู่ตามท้องทุ่ง แต่สวมแผ่นหนังที่เรียกว่ามนุษย์ แสร้งทำตัวเป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่ง เมื่อมีบางอย่างเกิดขึ้นก็ทรยศพวกพ้อง แม้จะเป็นสามีภรรยาที่ต่อสู้อันเอง เป็นพ่อลูกก็เช่นฆ่ากันเอง"

ชายหนุ่มหลับตาลง

"เวอร์เลจพูดว่าแก่นแท้ของมนุษย์คือความชั่วร้าย หากมีเหตุบางอย่างเกิดขึ้น ลันดานที่แท้จริงก็จะปรากฏออกมาในทันที เขามีพลังที่สามารถกระตุ้นแก่นแท้ของมนุษย์ได้"

มองเห็นมือที่วางอยู่บนโต๊ะกำแน่นขึ้น

"เขาบอกว่าโลกเต็มไปด้วยความชั่วร้ายและต้นเหตุของสิ่งนั้นก็คือมนุษย์ ความชั่วร้ายที่มนุษย์ทำให้เกิดขึ้นไม่ใช่สิ่งที่มาจากตึถนหา ดูเหมือนเขาจะคิดว่ามันเป็นสิ่งที่มีอยู่ในรากเหง้าของมนุษย์มาแต่แรกอยู่แล้ว หากมองจากเวอร์เลจ มนุษย์นั้นแหละที่อาจจะเป็น 'ความชั่วร้ายที่สมบูรณ์แบบ' เจ้าชายปีศาจคือผู้ที่ได้รับคำสั่งให้กำจัดความชั่วร้ายที่เรียกว่ามนุษย์ให้หายไปจากโลก การทำลายโลกคือการทำให้โลกที่ถูกสร้างขึ้นจากความชั่วร้ายที่เรียกว่ามนุษย์กลับคืนสู่ 'ความว่างเปล่า' และมีความเชื่อว่าโลกจะฟื้นคืนกลับมาอย่างบริสุทธิ์อีกครั้ง"

"มนุษย์คงจะเป็นความชั่วร้ายลึนะครับ"

"แล้วเจ้าคิดยังไงล่ะ"

เขาสีมตาขึ้น ดวงตาสีดำจ้องมองมา

"การบอกว่ามนุษย์เป็นความชั่วร้ายที่สมบูรณ์แบบนั้นผมคิดว่าเป็นการพูดที่เกินไป จริงอยู่ที่มนุษย์มีด้านที่ชั่วร้าย แต่ก็มีด้านที่ดีงามอยู่เช่นกัน ในตัวมนุษย์คนหนึ่งมีความผิดชอบชั่วดีที่เผชิญหน้าและขัดแย้งกันอยู่"

"คงจะเป็นประสบการณ์ตรงของเจ้า?"

เขาเปลือยยิ้มเฟื่อนๆ ให้กับคำถามนั้นโดยไม่รู้ตัว

"โลกนี้มีสิ่งร้ายวอนมากมาย ผมเคยแข่งขันชิงดีชิงเด่นกับเพื่อนร่วมงาน และเคยทำเรื่องที่ไม่เหมือนจะเป็นการชิงโกงจนสามารถฉวยโอกาสนั้นมาได้ ตอนนี้อย่ามาลองคิดดูแล้ว..."

"เจ้ารู้สึกละอายใจอย่างนั้นหรือ"

"ผมพ่ายแพ้ให้กับจิตใจที่อ่อนแอของตัวเอง"

"เจ้าคิดว่าภัยที่มนุษย์ทำให้เกิดกับมนุษย์เป็นความชั่วร้ายหรือเปล่า"

เขาไม่สามารถตอบกลับไปได้ในทันทีและพยายามครุ่นคิดอย่างรอบคอบ

"ความรุนแรงและการเช่นฆ่าก็น่าจะเป็นความชั่วร้ายนะครับ"

"ถ้าอย่างนั้นหากเพื่อปกป้องคนสำคัญล่ะ หากมีบุคคลอื่นพยายามจะทำอันตรายครอบครัวของเจ้า ผู้ที่จะสามารถปกป้องได้มีเจ้าคนเดียวเท่านั้น และเพื่อการนั้นไม่มีวิธีอื่นใดนอกจากการสังหารบุคคลนั้นเสีย หากเป็นอย่างนี้ เจ้าจะสังหารบุคคลนั้นหรือไม่"

มองเห็นราวกับดวงตาสีดำของชายหนุ่มเบิกกว้าง รู้สึกเหมือนถูกความมืดห่อหุ้มเอาไว้

"หากเจ้าไม่ลงมือ ครอบครัวของเจ้าก็ต้องตาย"

ชายคนนั้นไม่สามารถตอบไปในทันที

"การสร้างภัยให้ผู้อื่นเพื่อปกป้องครอบครัวเป็นความชั่วร้ายหรือเปล่า"

"...ผมไม่รู้"

"แล้วสงครามล่ะ?"

แต่สิ่งที่ถูกชี้ให้เห็นทำให้เขารู้สึกอึดอัด

"เพื่อประเทศ เพื่อประชาชน หรือแยกย่อยลงไปให้เล็กกว่านั้นก็เพื่อครอบครัวของตัวเอง มนุษย์จึงเป็นทหาร เดินทางไปสนามรบ และเช่นฆ่าศัตรู"

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนช้าๆ จากนั้นก็เดินไปใกล้หน้าต่าง ผมสีดำที่ยาวลงมาถึงหลังส่ายไหวไปมาอย่างงดงาม ทั้งที่เป็นแค่การขยับปรับตำแหน่ง ม่านที่มีลมพัดลอดเข้ามาจากช่องว่างเท่านั้น เหตุใดจึงเป็นการเคลื่อนไหวที่งดงามขนาดนั้นกันนะ

"แต่ศัตรูก็ยืนอยู่ยังสนามรบเพื่อปกป้องประเทศบ้านเกิด เพื่อปกป้องครอบครัวที่อยู่แนวหลัง พวกเขาจึงต่อสู้" เขายังคงหันหลังอยู่อย่างนั้น "หากการสร้างภัยให้ผู้อื่นเป็นความชั่วร้าย แน่แน่นอนว่าทหารทั้งหมดก็คือความชั่วร้ายเช่นกัน" มือที่ยึดกุมม่านเอาไว้ออกแรงกำแน่นขึ้นอย่างชัดเจน "สำหรับเวอร์เลจ

14 เจ้าชายแห่งหายนะ 4

แล้ว ทั้งสองด้านของมนุษย์อาจจะไม่มีคามหมายอะไรเลยก็เป็นได้ จริงอยู่ที่มนุษย์มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเก็บงำเอาไว้ เมื่อมีจิตใจที่ตึงาม อีกด้านหนึ่งก็มีความชั่วร้ายซุกซ่อนอยู่ นี่คืความจริงแท้แน่นอน ตราบใดที่ยังมีจิตใจเช่นนั้น ตัวตนของมนุษย์ก็คือความชั่วร้าย"

ผมสืต่ายาวขยับไหวเล็กน้อย เขายังคงหันหลังโดยไม่หันกลับมา

"ข้าต้องเตรียมใจให้พร้อมถึงการต่อสู้ที่กำลังจะมาถึง การต่อสู้กับชายที่ข้าคิดว่าเป็นพี่ชายแท้ๆ" รับรู้ได้ว่าเสียงของเขาสั่นพร่า "ในช่วงชีวิตที่ไม่ยาวนานของข้า การต่อสู้กับเวอร์เจเป็นเหมือนการเผชิญหน้ากับอดีตของตัวเอง"

เขาพูดพร้อมกับหลุบตาลง

บทที่ 1

ความเย็นของสายลมเพิ่มมากขึ้น ต้นไม้ในป่าลึกที่ไม่มีบ้านคนเลย ลึกลงโยกส่ายไปมาอย่างรุนแรง แทบจะไม่เห็นร่างของสัตว์เลย ก้อนเมฆ ถูกสายลมแรงพัดให้ลอยหายไปยังอีกฟากของท้องฟ้าสีหม่น ราวครึ่งก็ มาเยือนเร็วขึ้น ท้องฟ้าส่วนหนึ่งทางทิศตะวันออกค่อยๆ มีตกลงแล้ว ทั้งหมด เป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าฤดูหนาวกำลังใกล้เข้ามา

กิวาร์นั่งลงใต้เงาของต้นไม้ใหญ่ ก่อไฟด้วยกิ่งไม้และใบไม้แห้งที่ รวบรวมมา

เมื่ออยู่ในหุบเขาลึกซึ่งห่างไกลดินแดนคนอยู่อาศัยก็ทำให้เผลอคิดไป ว่ามนุษย์ได้ถูกลบให้หายไปจากโลกนี้แล้ว หากเจ้าชายปีศาจสามารถทำลาย โลกได้สำเร็จตามคำพยากรณ์ที่เขียนอยู่ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์แห่งที่ราบสูง อนาคตก็คงจะเป็นอย่างนี้ กลายเป็นโลกที่เงียบสงบปราศจากผู้คน

เขาเผลอคิดถึงความหมายของการอยู่คนเดียวในโลกเช่นนั้นขึ้นมา

ข้างๆ ไม่มีอัสคานีไต่กับอันเดรทตีที่เคยเดินทางร่วมกัน เจ้าหญิง ผู้มีจิตใจสูงส่งที่เขาเติมพันธชีวิตพยายามจะช่วยเหลือก็ถูกพาตัวไปยังดินแดน อีกฟากอันห่างไกล

16 เจ้าชายแห่งหายนะ 4

ชายสามคนที่ถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องถูกเขาสังหารไปแล้ว ตอนนั้นเขากำลังมุ่งไปยังดินแดนของคนหนึ่งจากที่เหลืออีกสองคน

อุมเบเลียนั่นเอง

ในด้านกฎหมายอุมเบเลียถือเป็นดินแดนในปกครองของสันตะปาปาผู้มีอำนาจมากที่สุดในศาสนาที่ไมออส เป็นพื้นที่ที่แต่ละประเทศยอมรับว่าเป็นดินแดนของสันตะปาปา แต่ในความเป็นจริงสันตะปาปาได้สูญเสียอำนาจที่เคยมี เหล่าประเทศข้างเคียงอย่างคลิเดียรุกรานเข้ามาในพรมแดน แย่งชิงดินแดนจำนวนมากและปกครองดินแดนเหล่านั้น

นอกจากนี้ที่นั่นยังเป็นประเทศที่มีเจ้าชายปีศาจถูกส่งไปประจำตั้งแต่แรกประเทศหนึ่ง

ผู้ที่ช่วงชิงหัวใจของแอนนา มาเรียไปคือเจ้าชายปีศาจที่อยู่ที่ดินแดนนั้น และน่าจะมีร่างของเธอที่ถูกพาตัวไปจากชิเรอาดด้วย

ชายคนนั้นเป็นคนที่ใกล้ชิดกับกิวาร์มากที่สุดในบรรดาเจ้าชายปีศาจทั้งหลาย

เวอร์เลจ

ตอนคิดถึงชื่อมัน หัวใจของเขาก็บีบรัดขึ้นมา

'กิวาร์ จงปิดซ่อนหัวใจของเจ้าเอาไว้และมีชีวิตต่อไป'

ระหว่างสิบปีที่ถูกพาตัวมายังแฟมิเลีย หลีกหนีการล้างสมองที่รุนแรงที่กิวาร์สามารถมีชีวิตรอดโดยรักษาความมุ่งมั่นและปกป้องหัวใจของตนเองมาได้ก็เป็นเพราะมีชายที่ชื่อว่าเวอร์เลจอยู่

เป็นเพราะเขาช่วยปกป้องกิวาร์เอาไว้ เขาผู้มีความใกล้ชิดมากเสียยิ่งกว่าพี่ชายแท้ๆ

ความทรงจำที่มีต่อเขานั้นช่างมากมาย

'หากอยากปกป้องหัวใจก็จงปิดซ่อนจิตใจของเจ้า กิวาร์'

เวอร์เลจหมายถึงให้แลร์ริงทำตัวเป็นเจ้าชายปีศาจอย่างที่แฟมิเลียปรารถนา ต่อให้ต้องกระทำการสิ่งใดที่ฝืนความต้องการของตนเองก็ต้องทำเพื่อปกป้องหัวใจของตนเอง เขาได้สอนกิวาร์เอาไว้เช่นนั้น รวมถึงวิธีหลีกเลี่ยง

จากการล้าวมองของแฟมิเลียด้วย

ตอนนี้ที่กีวาร์อยู่ตรงนี้ได้ก็เป็นเพราะเวอร์เลจ

หนี้บุญคุณที่มีต่อเขาไม่อาจจินตนาการได้ แต่ในทางกลับกันก็มีความจริงอย่างหนึ่งอยู่

ระหว่างอยู่ใต้ภูเขาชิวาย สำหรับกีวาร์แล้ว เวอร์เลจถือเป็นพวกพ้องอย่างแท้จริง แต่เรื่องที่เวอร์เลจไม่มีทางทรยศต่อแฟมิเลียก็เป็นความจริงเช่นกัน

ไม่ว่ากีวาร์จะอ่อนนออนเท่าไร เวอร์เลจก็คงไม่มีวันร่วมมือกับคนทรยศอย่างเขา หากมีผู้ต่อต้านแฟมิเลีย ต่อให้เป็นพี่น้องที่มีสายเลือดเดียวกัน เวอร์เลจก็คงลงมือสังหารได้โดยที่ไม่มีความลังเลใดๆ

พลังนั้นแม้แต่ในหกคนก็เป็นทีหนึ่งหรือไม่กี่ที่สอง

จากที่กีวาร์มอง ผู้ที่สามารถต่อกรกับเวอร์เลจได้มีเพียงเรย์บาร์เท่านั้น ทั้งเวอร์คิโอที่มีพลังโจมตีทางกายภาพมหาศาลหรือซาลิฟที่ไม่มีความเคารพในตัวผู้อื่นเลยก็ยังคงยอมสยบให้กับเวอร์เลจ ไม่กล้าต่อต้านเขาซึ่งหน้า

เขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ธรรมดา หากจะต้องต่อสู้กับกีวาร์ ก็แน่นอนว่าเขาจะแยกคมเขี้ยวเข้าใส่อย่างไม่ลังเล

เหนืออื่นใด การที่เงาพาแอนนา มาเรียไปนั้นก็เพื่อล่อให้กีวาร์ไปอุมเบเลีย

การจะล้มกีวาร์ที่ทรยศต่อแฟมิเลีย ล้มเจ้าชายปีศาจไปสามคน และครอบครองกระดูกทั้งสามที่เคยอยู่บนหน้าผากของเจ้าชายปีศาจเป็นหน้าที่ของเจ้าชายปีศาจที่ยังมีชีวิตอยู่

ตอนนี้ผู้ที่ทำหน้าที่สังหารเขาคือเวอร์เลจ เขาไม่มีความมั่นใจว่าจะสามารถเอาชนะอีกฝ่ายได้เลย

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องไป แอนนา มาเรีย เขาต้องพาเธอกลับมา

บนโลกนี้ผู้ที่จะสามารถทำให้คำสัญญาว่าจะพาพี่สาวกลับไปหา อัสคานิโอเป็นจริงได้มีเพียงเขาเท่านั้น แต่ก็เป็นเรื่องยากลำบากที่จะต้องเอาชนะเวอร์เลจให้ได้ด้วยเช่นกัน

ข้าไม่มีทางทำได้

18 เจ้าชายแห่งหายนะ 4

ความสิ้นหวังปรากฏออกมาหลายครั้งพร้อมกับความคิดที่จะล้มเลิก
กีวาร์ได้แต่กัดฟันให้กับตนเองที่ไร้พลัง ต้องเผชิญหน้ากับศัตรูผู้แข็งแกร่ง
ที่ไม่มีหนทางเอาชนะได้

ความมืดแผ่ปกคลุมไปทั่วป่า ความหนาวที่ราวกับจะทิ่มทะลวงคอย
กระตุ้นผิว

กีวาร์จ้องมองกองไฟ ไข่มื้อคลุมคลุมตัว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)